

Они живе, ми спавамо – људи под владавином психопата и наука о Злу

Психопате владају обичним људима у многим државама и друштвима, данас можда више него икад раније – на шта указују одређена научна открића и сведочења. То постижу скривајући се иза маске идеологија нормалних људи, индоктринацијом, негативном селекцијом, употребом силе, али и што је најважније – користећи чињеницу да већина људи није свесна њихове праве природе.

Основу научној хипотези о владавини психопата и њиховом утицају на друштво, заснованој на психијатриском и личном искуству, као и емпиријски прикупљеним подацима са групом истраживача, поставио је пољски психијатар Андреј Лобачевски у књизи „Политичка понерологија – научна студија о природи зла прилагођеног за политичке сврхе“. Овај психијатар и научник живео је у Пољској под нацистичком окупацијом, а касније и под комунистичком диктатуром. Трећи рукопис поменуте књиге, пошто су прва два неповратно изгубљена у датим околностима, објавио је у Сједињеним Америчким Државама крајем двадесетог века. Он је тиме утемељио науку „понерологију“, од грчке речи „понерос“, што значи „зло“, као и речи „логос“ – наука.

Укратко објашњено, психопате су људи без саосећајности према другима. То су предатори који теже стицању моћи и контроле над другима, не бирајући

средства, при чему не показују осећај гриже савести. Врло рано постану свесни тога да се разликују, а такође науче и да препознају себи сличне, те се са њима удружују. Веома су манипулативни. Они јако добро знају да се претварају да су као и остали људи, те се често камуфлирају опонашајући нормалне емоције и понашање. Практично, од камуфлаже им зависи опстанак.

-Није деловао као мучитељ, напротив, изгледао је углађено, дотерано, чизме су му се сијале – опис је појаве доктора Јозефа Менгелеа, злогласног нацистичког научника, који је пренела једна од логорашица из Аушвица својој ћерки Верици, чију је причу пренео Интернет магазин.

Према подацима које је изнео Андреј Лобачевски, око 0,6 одсто људи су рођени са овим поремећајем. Такође, постоје и они који су кроз негативан утицај психопата, поготово у раном детињству, развили психопатолошки поремећај попут истинских психопата, иако нису рођени са њим. И једних и других заједно има од 5 – 6 одсто, бележи Лобачевски. Ипак, треба узети у обзир да су то подаци из средине прошлог века, као и то да се многи такви случајеви никада не открију. Према доктору Роберту Херу, једном од водећих светских стручњака у области психопатије, као и творцу теста од двадесет питања за проверу психопатије, истинских психопата има око један одсто у популацији, при чему су мушке психопате чешћа појава од женских.

Ратови, концентрациони логори, тоталитарне државе, етничка чишћења, монструозни масакри, геноциди. Све под изговорима као што су стицање профита, напредак, економија, свети рат, ослобађање свете земље, пролетаријат и раднички покрет, расна супериорност, борба за идеале, борба против тероризма,

борба за људска права... Иако су ти појмови различити и из разних домена – економије, политике и религије, оно што је заједничко за све те појмове јесте да су они често коришћени као изговор за психопатско понашање, под маском неке идеологије, са добро развијеним методама манипулације и тортуре.

-Из воза су нас као цакове истоварили у моторне једрењаке, којима смо довезени до Голог отока. Тамо нас је сачекао „топли зец“, тортура резервисана за „гуштере“. Више од три хиљаде кажњеника стајало је у шпалиру, кроз који је требало да прођемо, док нас они ударају песницама – испричао је београдски адвокат Божидар Бошко Вуловић, чију је исповест пре две године објавио интернет портал Телеграф. Како је рекао, ухапшен је заједно са још неколико момака 1950. године, као гимназијалац због писања парола „Доле Тито, живео Стаљин!“ кредом поред пута. Он сматра да су службеници Удбе претпоставили да је крив на основу тога што му је као гимназијалцу била доступна креда. После хапшеља, три дана су га тукли да призна. На Голом отоку је провео три године.

Лобачевски у својој научној студији посебно истиче важност разлике између природног и објективног погледа на свет. Природни поглед на свет може се сматрати погледом на свет просечног човека. Заснован је на традицији и стереотипима, који се преносе кроз породицу и окружење у којем човек одраста. Он у природном погледу на свет види препреку ка спознаји утицаја психопатије на друштво, пре свега кроз тежње да се на деловање психопата гледа моралистички. То је по њему контрапродуктивно, јер је код истинских психопата узрок њиховог понашања укорењен у њиховој биолошкој природи, а не у неприлагођености моралним критеријумима нормалних људи. Такође, бескорисни су и поједностављени погледи на свет, који не посматрају

човека са психолошке стране, већ преко уопштених стереотипа. Осим тога, уобичајни поглед на свет препун је недостатака и често у себи садржи психопатске ставове, који су се укоренили у ранијим генерацијама и још нису освешћени и превазиђени.

Са друге стране објективни поглед на свет је више индивидуалан и представља склад уравнотежених емоција, личних духовних и хуманистичких тежњи, као и рационалности, заснованој на практично потврђеном искуству и научном приступу. Према Лобачевском, наука не би требало да искључује могућност метафизичких појава, као ни гностичку спознају виших реалности. Овај приступ треба да доведе до спознаје проблема владавине психопата и укорени га у природном погледу на свет, избацујући временом из уобичајног схватања и укореење психопатолошке ставове, који постоје код већине нормалних људи, јер су научени кроз утицај околине приликом одрастања.

Према теорији генезе зла, утицај психопата на друштво резултира општом друштвеном болешћу, када су кроз друштвене структуре у терор над обичним људима укључени свих 5 – 6 одсто становника са психопатолошким поремећајима, од нивоа централне власти до нивоа локала. Лобачевски је ту коначну фазу владавине психопата назвао „патоцратија“. Утицај патоцратије сваки члан друштва осети у сопственом животу. Ипак, до те појаве долази постепено.

Према студији пољског психијатра и његових колега, патоцратији предходе периоди наизглед доброг живота, када су људи генерално задовољни, или бар тако делује на први поглед. За то време на утицај психопатолошких индивидуа се не обраћа пажња, јер су људи окренути ка лепшој страни живота. Шта више, тада је

непопуларно говорити о стварима које би могле да покваре идиличну слику добрих времена. Тада такође јача и егоизам у обичним људима.

Добар пример за ове тврдње могао би бити распад старе Југославије. Док је са једне стране сви описују као државу у којој су људи добро и срећно живели, у једном тренутку дошло је до тога да ти људи пале куће, села, силују и убијају своје дојучерашње суграђане. Циљ овог текста није да се бави распадом Југославије, већ да укаже на то да се испод привида доброг живота може развијати психопатски утицај, који ће касније ескалирати и читаво друштво гурнути у лоша времена.

Мењали су се данима на мени, док нисам остајала у бесвесном стању. Нису ме само силовали. Тукли су ме и секли по телу. Свуда имам ожиљке, гасили су цигарете по мени, по гениталијама. Нема речи којима се могу опистаи сав бол, сво понижење и страх од тих људи. Ако су уопште људи – прича М.М. из Босне о искуству са добровољцима под командом Жељка Ражнатовића Аркана, током рата у Босни. Њену причу пренео је портал Телеграф.

Како се наводи у књизи „Политичка понерологја“, током добрих времена психопате се вођени својим природним нагонима за стицање моћи инфилтрирају у друштвене структуре, често под маском неке идеологије. Када коначно преузму неку организацију нормалних људи, они постављају своје унутрашње „психологе“, који ће нове и старе чланове посматрати, како би омогућили напредак осталим индивидуама са психопатолошким поремећајима, док ће нормалним људима напредовање и удео у власти бити ограничен.

Практично нема идеологије и структуре која не може бити психопатирана и искривљена у односу на изворни облик. Пољски психијатар Лобачевски као један

од примера идеологије искривљене психопатским инфилтрирањем истиче комунизам. Према његовом сведочењу, предратни пољски комунисти трпели су најригорознији терор у оном што је после Другог светског рата била „комунистичка“ власт, јер су били свесни тога да и поред званичног назива, они не живе у правом комунизму. Такође признаје и то да већина предратних пољских комуниста нису били психопате. Овом процесу потпадања под психопатолошки утицај подложне су и религије, што објашњава зашто се у име религија често чине најстравичнији злочини, и поред тога што готово све оне проповедају мир, љубав и братство међу људима. Понерогенизацији је посебно подложна и психијатрија, што кроз ограничен приступ информацијама, што кроз измишљање дијагноза и смештање политичких противника у санаторијуме.

Током успона, као и на врхунцу психопатске владавине, нормални људи изложени су стравичном физичком, али и психичком терору. За то се користе најнижа средства, попут искривљеног морала, изокренуте логике, скривања информација и замене чињеница.

Најактуелнији пример изокренуте логике је наводно стварање класе бескорисних људи због технолошког и економског напретка, на коју је недавно скренуо пажњу и Бил Гејтс, оснивач корпорације Мајкрософт. Та класа би у будућности могла да чини више од половине, или чак већину становништва. Они би остали без посла, егзистенција би им стално била под знаком питања, а осећај бесциљности и празнине би компензовали антидепресивима и виртуалном реалношћу. Изокренута логика у овом случају јесте то, да систем постоји због људи, а не људи због система. Те ако систем већини људи не задовољава егзистенцијалне потребе, нити узима у обзир људску потребу за смислом сопственог постојања,

онда би се могло логично закључити да је систем тај који је непотребан и бескористан, а не већина људи.

За индоктринацију у психопатски начин размишљања користе се образовање, медији, као и скоро сваки доступан друштвени притисак. То иде чак дотле да нормалан човек почне да мисли да са њим нешто није у реду, те да му се на неки начин наметне осећај кривице и ниже вредности, зато што није психопата.

Да се права психопатолошка природа владајуће класе не би разоткрила, патократе на један број одговорних места у друштву постављају нормалне људе, који су подобни кроз припадност патократској партији, или корпорацији и углавном индоктринирани кроз образовање, медије и друга средства. Све ово утиче на стварање негативне селекције. На важна места у друштву не долазе они који би требало, на основу личних талената, вештина и образовања, већ подобни. Они своју некомпетентност покушавају да сакрију бављењем небитним проблемима и одстрањивањем компетентних, како их не би разоткрили, наводи се у научној студији Лобачевког.

Ова појава је посебно видљива у српском друштву данас, где је тешко добити било какав државни посао без чланства у владајућој партији. Партијска књижица, подобност и послушност, постала је далеко најважнији критеријум, како код запошљавања, тако и код напредовања. То је често деструктивно за сам патократски систем, јер су према Лобачевском психопатолошке индивидуе исподпросечно способне и талентоване, те морају да искористе потенцијале обичних људи.

Други пример негативне селекције је кроз корпорације. Више шансе да напредују у корпоративним хијерархијама имају психопате, зато што се њихов предаторски приступ гажења свега пред собом показао

успешнијим у остваривању профита, што је главни циљ неолибералног капитализма. Портал Б92 пренео је пре две године изјаву психолога Џејмса Оливера, аутора књиге „Како напредовати у свету лажи, забијања ножева у леђа и прљавих трикова“, према којем су за све скорије финансијске крахове одговорни људи са психопатским понашањем. У истом тексту цитира се и британски академик Клајв Боди, који за финансијски пад 2009. криви пословне вође, који испољавају психопатско понашање.

-Верујем да они утичу на морал целокупне организације, у силазној спирали. И утичу на све људе који их окружују – рекао је Боди.

Његове речи потврђује прича британске новинарке, ословљене само са Миранда, коју је објавио ББЦ, а пренео Б92. Она говори о свом шефу:

-Сви су му били криви ако ишта пође наопако. Усред ноћи стизали су мејлови, копирани свима, у којима је „кривац“ понижаван. Менаџери средњег нивоа и уредници међусобно су се обрачунавали, да би постали његови миљеници – рекла је Миранда.

Пошто је генетско наслеђе битан фактор у појави психопатолошких и других поремећаја личности, може се поставити и питање – да ли је одржавање крвних лоза помоћу уговорених међусобних бракова у владајућој класи својеврсно неговање оваквих поремећаја? Један од владара којег је у својој студији Андреј Лобачевски навео као особу за коју се знало да пати од одређеног поремећаја личности јесте немачки кајзер Вилхелм, који је ову државу повео у Први светски рат. На другој страни у том сукобу били су енглески краљ Џорџ и руски цар Николај Други Романов, обојица кајзерови блиски рођаци. Фактички, милиони људи су умрли и пропатили због одлука малог броја људи, који, као блиски рођаци, деле сличну генетику.

Пољски психијатар ипак истиче, да је веома незахвално постављати дијагнозу психопатије историјским личностима. Међутим, један од владара који се може поменути због своје репутације, јесте влашки кнез Влад Трећи, за живота знан као Влад Набијач, а познат и по томе што је послужио као инспирација за лик грофа Дракуле. Овај владар је одговоран за смрти хиљада својих поданика. Према неким подацима убио је више Румуна – свог народа, него Турака, против којих се борио. Ипак оно по чему је остао запамћен јесте невероватна бруталност. Поред његовог омиљеног начина убијања, набијањем на колац, људе је спаљивао живе, сецкао их је као главице купуса, а постоји и прича да је док је био затвореник мађарског краља, од стражара куповао врапце и мишеве, које је у својој тамници набијао на колац и чупао им перје. Приче о овом владару су опште познате, те неће бити детаљно описиване у овом чланку.

Али оно што је важно јесте то, да се Влад Трећи и данас у Румунији, па и ван ње, сматра херојем, јер је својом бруталношћу у кажњавању постигао дисциплину митских димензија. Наводно је у његово време народ пио воду из златних пехара, који су стајали на јавним бунарима и које нико није смео да украде због страха од казне. Циљ оправдава средство – ма колико средство било монструозно, на неки начин је порука величања Влада Дракуле у народној традицији. То сведочи у прилог хипотези Лобачевског, да је традиционални поглед на свет недовољан, како би се спознао развој патократије и друштвеног зла кроз утицај психопата.

Ипак, патократе нису рачунале на то да ће људи кроз трауматичне контакте са њима и њиховим системом спознати праву природу проблема. Лобачевски истиче да људи који су имали непосредан контакт са патократама у друштвима захваћеним овим проблемом, могу бити веома

корисни у друштвима нормалних људи, јер располажу искуствима и разумевањем потребним да се спречи развој патократије у њима. Свако друштво и држава подложно је овој, како се описује у научној студији, најгорој друштвеној болести.

Што се тиче друштава заражених патократијом, када дође до спознаје проблема, људи постају солидарнији, самоиницијативнији и организованији у борби против владавине психопата. Временом се чак и неки од нормалних људи који раде за психопатски режим прикључују решавању проблема, радећи као унутрашњи саботери. Најпознатији пример тога данас је вероватно Едвард Сноуден, бивши радник америчке Националне безбедносне агенције, који је разоткрио шпијунирање грађана од стране те организације.

Према понеролошкој теорији, објективно разумевање психопатске природе патократије временом мења природни поглед на свет, обогаћујући га квалитетнијим садржајем, заснованим на новим информацијама и спознајама. Са те тачке гледишта, психопате имају своју улогу у развоју свести човечанства о начинима ширења зла, као и његовој психопатолошкој и генетској природи.

Уједно, разумевање стварне природе проблема слаби његов утицај и чини људе имунијим на њега. Као коначно решење, поред разумевања проблема, Лобачевски види и опроштај психопатама, са којима треба касније остварити суживот, уз пуну свест о њиховој природи. Он предлаже и то да, као и патократске организације, удружења нормалних људи треба да имају унутрашњег психолога, који ће психопатолошке индивидуе на време препознати и ограничити им приступ ка утицајним друштвеним позицијама.

Референце:

http://www.galaksija.com/politicka_ponerologija/ponerologija_sadrzaj.htm

<http://documents.tips/documents/politicka-ponerologija.html>

https://sr.wikipedia.org/sr/%D0%95%D0%B4%D0%B2%D0%B0%D1%80%D0%B4_%D0%A1%D0%BD%D0%BE%D1%83%D0%B4%D0%B5%D0%BD

http://www.b92.net/tehnopolis/vesti.php?yyyy=2016&mm=05&nav_id=1134460

http://www.b92.net/biz/vesti/svet.php?yyyy=2014&mm=03&dd=08&nav_id=821224

https://www.google.rs/?gws_rd=ssl#q=vlad+drakula

<http://www.intermagazin.rs/stravicna-ispovest-logorasice-iz-ausvica-zovem-se-82304/>

<http://www.telegraf.rs/vesti/1102072-ispovest-mucenika-s-golog-otoka-tito-je-bio-najveci-borac-protiv-komunizma-foto>

<http://www.telegraf.rs/vesti/1313545-jeziva-ispovest-arkanove-robinje-silovali-su-me-sest-meseci-gasili-cigarete-pogenitallijama>

Па(р)тократија у Србији – утицај психопатије на српско друштво

Симптоми патократије – владавине психопата, могу се запазити у Србији у забрињавајућој мери, кроз државне службе, власт, утицај средине, мобинг... Развоју ове, како кажу неки научници – најтеже друштвене болести, највише доприноси неинформисаност становништва о психопатији и њеном утицају на друштво, те се јасни знаци тог поремећаја често приписују примитивизму, обичној бахатости, нужди, па чак и некој врсти обичаја.

Можда најопаснији део те неинформисаности односи се на чињеницу, да психопатолошке индивидуе лако препознају једни друге, удружују се и помкажу у напредку на друштвеној лествици. Такође, могу перфектно да имитирају нормалне људске емоције и понашање, те их је без дугог посматрања од стране психијатара тешко открити. Зато се овај текст неће бавити појединцима из јавног живота који показују симптоме психопатије, већ ће пробати да кроз документоване научне чињенице о овом поремећају сагледа појаве у српском друштву.

-Ваше Министарство унутрашњих дела има „Техничку службу“, коју сам ја својевремено основао са намером да је мало—помало оспособим да вам буде од велике користи. Пошто више нисам могао да подносим свакојака злостављања, натерали су ме службеници и руководиоци тог министарства, да напустим то место. Заменио ме је интелигентан човек који је од образовања имао два или три разреда гимназије и подофицирску школу. Он је потрошио много новца да би купио у Паризу и у другим местима одличне инструменте и уређаје, а не

зна њима да се служи нити зна чему служе. Ставио их је у застакљене ормаре и од њих направио изложбу некоришћених уређаја. То га не спречава да трчи на све конгресе и да тамо приповеда како у служби којом је задужен да руководи, а не руководи пошто је за то неспособан, има толико најпознатијих апарата – забележио је пре непуних стотинак година швајцарски криминолог Рудолф Арчибалд Рајс, у својој књизи „Чујте Срби, чувајте се себе“ – критици тадашњег јавног и политичког живота. Овај реномирани стручњак је за време Првог светског рата документовао аустроугарске злочине над Србима, а по звршетку рата остао је у новоформираној Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, због симпатија према српском народу.

И на почетку двадесетпрвог века ово је сасвим честа појава у српском друштву. Овакве појаве срећемо у свакодневном животу и сматрамо их примитивним и бахатим, на неки начин и уобичајним. Али према научним студијама, ово је пример психопатолошког утицаја на друштво.

-Психопате нису психотични, нису ментално, психијатриски, чак ни законски луди. Њима фали емоционална веза са другим људима, они не разумеју да и други људи имају права, а разлог томе је недостатак емпатије. Они су емоционално плитики, користе обману и манипулацију да контролишу друге, верују да је све подрђено њима, једноставно због тога ко су – изјавио је у једној радијској емисији 2004. године доктор Роберт Хер, са Универзитета Британске Колумбије, водећи светски стручњак у области психопатије.

-Значајан постотак људи које свакодневно срећемо на улици су потпуно празни изнутра, као да су већ мртви. Срећни смо што не знамо и не можемо видети који људи су такви. Када бисмо знали колико је људи међу нама у ствари

мртно и да такви управљају нашим животима, полудели бисмо од страха – рекао је својевремено Георгиј Иванович Гурђијев, познати метафизичар из прве половине двадесетог века.

Капитално и незаобилазно дело о утицају психопатије на друштво и државу, засновано на емпиријском истраживању са групом научника у Пољској под нацистичком и комунистичком диктатуром, објавио је у другој половини двадесетог века пољски психијатар Андреј Лобачевски. Он у књизи „Политичка понерологија – научна студија о природи зла прилагођеног за политичке сврхе“ истиче да у сваком друштву постоји око шест процената становника са овим поремећајем личности. Већина га је стекла кроз утицај других психопата у раном детињству, док је мањи проценат психопата рођен са тим поремећајем. Тај проценат људи, који су рођени као психопате, према већ поменутом доктору Роберту Херу, износи око један одсто становништва. Лобачевски каже да психопате имају природни нагон за стицање моћи над другима, а када њихов утицај на друштво прерасте у крајњу фазу, која се назива „патоцратија“, свих шест одсто становника са психопатолошким поремећајима чине нову „друштвену елиту“, од локала, до нивоа централне власти. Дупло више је људи који чине другу групу. То су, по Лобачевском, они који су успели да изопаче своју личност, како би одговорили захтевима нове реалности.

У патоцратији све водеће позиције, од сеоског начелника, преко управника задруга, а да не помињемо руководиоце полицијских јединица, снаге специјалне полиције и активисте патоцратске партије, морају бити попуњене појединцима са одговарајућим психолошким девијацијама, које су по правилу наслеђене. Овакви људи чине мали проценат популације и то их чини вредним за патоцрате. Не може се рачунати на њихове интелектуалне и

професионалне способности, јер је теже наћи људе са супериорним способностима. После неколико година трајања оваквог система, сто процената свих случајева суштинске психопатије је укључено у патократске активности и они се сматрају најлојалнијима. Под таквим условима ни једна област друштвеног живота се не може развити нормално, била то економија, култура, наука, технологија, администрација... Патократија прогресивно паралише све – наводи Лобачевски у својој научној студији, у поглављу „Патократија“.

Укратко објашњено, према студији Андреја Лобачевског, психопате до друштвене моћи долазе инфилтрирајући се у неку организацију нормалних људи, која заступа неку конструктивну идеологију. Када стекну довољно утицаја у тој организацији, избацују првобитне чланове, отварају пут напретку другим особама са психопатолошким поремећајем и наравно, изокрећу првобитну идеологију, тако да служи њиховим циљевима. На једном делу нижих позиција задржавају људе који нису психопате, али су подобни најчешће кроз партијску припадност. Разлог томе, према пољском психијатру, јесте тај, да се права психопатска природа владајуће класе не би открила, јер ће подобни људи, који нису психопате, служити као спона између друштвене елите и народа.

Управо подобност, најчешће партијска, јесте најочигледнији симптом развоја патократије у српском друштву. Она са собом носи и другу очигледну, али и веома опасну последицу. Како је описано у „Политичкој понерологији“, психопатолошке индивидуе су често исподпросечно способне и талентоване, те када се нађу на одговорној високој позицији којој нису дорасли, покушавају своју некомпетентност да сакрију злостављањем и одстрањивањем способнијих сарадника. Такође, због неспособности да се баве суштином свог

посла, често се хвалисаво баве његовим периферним и мање битним аспектима, забележио је Лобачевси. Ово потпуно одговара примеру који је раније у тексту описао Арчибалд Рајс.

У данашње време оваквих примера је све више. Ствари су дошле до тачке, када и обични радници у комуналним предузећима морају бити страначки подобни, да би добили, или сачували посао у државној служби, те многе одговорне позиције заузимају они, који се не могу на адекватан начин изборити са тим. Ова појава доводи до друштвеног незадовољства, наводи се у студији пољског психијатра, јер многи од нормалних људи не могу да обављају послове у складу са својим знањем и талентом. Такође, способни и образовани се често одлучују за одлазак из Србије.

Један од њих је и Бранимир Ђурић, дипломирани туризмолог и магистар географије, који се пре две године одрекао једне од својих диплома, јер није могао да се запосли.

За нас школоване и младе, који смо скоро први у генерацији завршили два факултета, чак један мастер, посла нема ни за лек. Очито политичкој „елити“ не одговарају паметни људи, зато нам овако и иде. Мора нешто да се предузме по питању департизације, или нам нема спаса – рекао је Ђурић за дневни лист Блиц.

Сви смо одговорни за партијско запошљавање, али је та одговорност директно пропорционална дужини останка на власти – рекао је половином 2015. године Зоран Бабић, посланик тренутно владајуће Српске напредне странке, а пренео је Блиц.

Још једна појава, која је показатељ патократске стране владајуће класе у Србији, јесте и недоследност

политичким идеологијама. Према научним студијама, психопате су принуђене да користе маску неке идеологије за стицање друштвеног утицаја, јер не смеју да покажу своју стварну психопатолошку природу. У српској политици често се дешава да појединци потпуно промене идеологију, или раде нешто што није у складу са њиховим званичним програмом, а да притом не промене методе којима долазе на власт и остају на њој.

-Важно је бити на власти како би се опстало, као и због користи и повластица. Зато политичке институције губе на ауторитету. Грађани су збуњени и у неверици. Није важна ни идеологија, већ дељење колача – изјавио је 2012. године за Политику Миодраг Радојевић, политички аналитичар.

Оно што према „Политичкој понерологији“ одговара развоју патократије јесте примитивност. Опасност је овде највише у поједностављеном погледу на свет, заснованом на стереотипима, који се у Србији често систематски подстичу, у име традиције, или пак због имитације модерних токова.

Само када човек може разумети једну особу у односу на њен стварни унутрашњи садржај, а не у односу на неке спошање етикете, ми му можемо помоћи у његовом исправном прилагођавању друштвеном животу. Међутим, увек је било „друштвених педагога“, који су мање истакнути, а више бројни. Такви људи су увек тежили да намећу педагошке методе, које би слабиле и деформисале развој индивидуалног и друштвеног погледа на свет. Они наносе трајну штету друштвима, лишвајући их универзално корисних вредности. Тврдећи да раде у име вреднијих идеја, такви педагози у стварности поткопавају вредности о којима причају и отварају врата за деструктивне идеологије – записао је Андреј Лобачевски.

Овакав вид деструктивне педагогије у Србији је највише оличен у медијима. Садржаји који промовишу стереотипе, кич, неукус и менталитет стада су доминанти. Са друге стране, истински културни и научни садржаји, који могу помоћи људима да развију индивидуални, независтан и критички поглед на свет су много више изузетци, него правило.

Ријалити шоу освојио је пословну и уметничку сферу, као и сферу слободног времена. У штампи и информативним емисијама детаљно се износе сувишни детаљи, спектакуларно се извештава чак и о трагичним догађајима – рекла је прошле године за Новости културолог Невена Миљановић Петаковић, говорећи о феномену ријалити програма. Она је додала и то, да људи у Србији гледају туђ живот, зато што нису задовољни својим.

-Јавност треба подстицати у просечности. Потребно је убедити људе да је пожељно бити глуп, вулгаран и неук. Истовремено треба изазвати отпор према култури и науци – једна је од десет главних стратегија манипулације људима, према Ноаму Чомском, америчком лингвисти и критичару друштва.

Са те тачке гледишта, може се научно потврдити да владавина психопата – патократија и заглупљујући медијски садржаји, попут поплаве ријалити шоуова иду руку под руку, јер систематски заглупљени људи који не развију објективан, индивидуални и критички поглед на свет, не могу уочити утицај психопатолошких индивидуа на друштво. То је много више од Октавијановог познатог гесла „хлеба и игара“, мада постоје и супротна мишљења.

-Парови су школски, едукативни програм. Тај ријалити је само једна слика унесрећене Србије. Зато су сви скочили на нас, јер им се није свидела та слика у огледалу – изјавио је прошле године Миломир Марић,

главни уредник телевизије Хепи, поводом ријалитија „Парови“, емитованог на тој телевизији, који је тада изазвао велику осуду јавности. Друга страна тмурне медијске слике у Србији је озбиљно угрожена слобода медија.

-Слободу медија у Србији данас највише угрожавају беспарица и социјална несигурност, као и страховита политичка поларизација, која поткопава и саме основе солидарности међу колегама – рекла је Љиљана Смајловић, председница Удружења новинара Србије, у изјави коју је почетком маја пренео Данас.

У поглављу „Патолошки фактори“ своје научне студије, пољски психијатар Лобачевски описује истраживање спроведено на 384 пољска грађана, који су се понашали на начин да су озбиљно повређивали друге, често користећи суптилне методе, које закон не санкционише. Резултати истраживања су показали да само 14 до 16 одсто оних који су повређивали друге, нису имали никакве психопатолошке факторе, који би могли утицати на њихово понашање. У свакодневним сусретима са психопатама, патолошка потреба за злостављањем других људи је један од најочљивијих симптома овог поремећаја. Сетимо се такође да су у питању људи који теже напредовању на друштвеној лествици и међусобно се у томе помажу.

Алтернет, активистички сајт на енглеском језику, објавио је 2015. године листу десет начешћих занимања психопата, на којем је између осталих и посао полицајца. Они посебно истичу истраживање америчке адвокатице Дијан Ветендорф, под називом „Полицијско насиље код куће“, према којем 40 одсто жена полицијских службеника у САД-у трпи насиље, што је далеко изнад америчког просека од 25 одсто. О томе да људи са поремећајима

личности теже ка томе да носе униформе пише и Андреј Лобачевски у „Политичкој понерологији“, говорећи о немачком кајзеру Вилхелму Другом.

-Он је приликом рођења претрпео озледу на мозгу. Развио је личност са инфантилним особинама и недовољном контролом над својим емоцијама. Милитаристичке позе и генералска униформа су компензовале осећај инфериорности и ефикасно маскирале његове недостатке – бележи Лобачевски. Према његовим речима, психопате које се докопају високих душтвених позиција теже очувању контроле над становништвом батинашким методама и употребом силе.

Последњих месеци и година јавност се згражава над вестима о прекомерној употреби силе од стране комуналне полиције. На сајту „Peticije24.com“, поднета је петиција за укидање ове службе. У образложењу се између осталог наводи, да је опште познато да је комунална полиција стрначки устројена, како би се запослило што више страначких активиста. Према подносиоцима петиције, та служба не испуњава разлоге свог оснивања, служи искључиво партијским и личним интересима, протиправно примењује непримерну физичку силу и нема јасно дефинисане механизме контроле, чиме се издваја као посебна парамилитарна јединица за репресију и застрашивање грађана.

-Кренула сам да спакујем кутије, када сам чула Владанов глас. Погледам, а оно исти комуналац, који је његову жену малтретирао пре неколико месеци. Вратила сам се до тезге, кад је у једном моменту мој брат повикао „Брзо трчи доле, Влада је пао“ – испричала је за Блиц Снежана Радуловић, жена на чијим је рукама летос умро педесетпетогодишњи Владан Маринковић, продавац лубеница на Видиковачкој пијаци у Београду. Он је умро од

инфаркта после расправе са комуналним полицајцима, који су хтели да га легитимишу како би му написали казну, због палете која је вирила неколико центиметара. Иако је упозорио комуналце да је већ имао два срчана удара и да не сме да се нервира, комунални полицајац му је према речима сведока одговорио: „Добићеш и трећи“!

Комунални полицајци, који су учествовали у том инциденту, су суспендовани на захтев Николе Ристића, начелника београдске комуналне полиције, после интерне контроле, којом су утврђене неправилности у њиховом раду, пише Блиц. И поред тога што та служба оправдано није популарна у народу, неки функционери је сматрају корисном.

-Посао који радите није обичан посао. Ваш рад обезбеђује већу безбедност и комунални ред у граду и због тога је за свако поштовање – изјавио је Синиша Мали, градоначелник Београда, прошле године, поводом обележавања петогодишњице рада те службе у Београду. Његову изјаву је пренео Курир.

Ако је Лобачевски на узорку од скоро 400 људи, научним методама дошао до закључка да само 14 до 16 одсто оних који злостављају друге, не чине то због урођених или стечених психопатолошких фактора, још један од очигледних утицаја психопатије у српском друштву је и мобинг. За то се посебно мора имати на уму да психопате имају урођену потребу да контролишу друге, као и да им злостављање, углавном суптилно, не представља проблем због недостатка емпатије, што су две њихове особине које се допуњују. Такође, како је забележено у поменутом истраживању сајта Алтернет о најчешћим занимањима психопата, на првом месту се нашла позиција „шеф особља“ (енглески: CEO). Према подацима сајта „Mobing.rs“, у Србији мобинга највише има

у здравству и просвети. Чак 20 одсто просветара жалило се на злостављање на послу. Како се наводи на том сајту, мобинг је психичко, физичко и сексуално злостављање на раду, које се понавља и спроводи с циљем да запослени који је мета злостављања сам оде, и да се тиме послодавац ослободи од обавеза при отказу. Према тексту РТВ-а из прошле године, 65 одсто жртви мобинга су жене. У последње време, ово је једна од тема која све чешће добија медијску пажњу, поготово када су послодавци страни инвеститори.

-Рекао ми је: „Не занима ме никакав деда, ни покојник. Мораш да се појавиш у фабрици, жив или мртав“. Целу ноћ сам плакао од беса – рекао је један од радника „Јуре“ из Лесковца, говорећи о томе како је шеф српског порекла, одбио да му да слободан дан, за сахрану његовог деде са којим је живео. Злостављање радника у овој фабрици, као и необзирање институција на тај проблем, једна је од тема које су ове године одјекнули у медијима, бар на кратко.

Са друге стране, један од шефова из Јуре, чије име као ни име цитираног радника није објављено, каже да је и код шефова велики страх од губитка посла, те раде по принципу „вежи коња како газда каже“. Економско злостављање, страхом од губитка посла један је од најчешћих и најефикаснијих начина контроле људи, који су онда приморани да ћуте и трпе. Међутим, та тема је првише опширна, те би захтевала посебан чланак. Томе посебно донприноси чињеница да су власници капитала и људи на власти често испреплетани политичким, родбинским, интересним и другим формалним и неформалним везама.

Још једна од тема, која би захтевала посебан чланак због своје комплексности, те неће бити детаљно

разматрана у овом тексту, јесте стање породице у Србији, као основне јединице друштва, после индивидуе. Ова тема посебно је комплексна, јер су неке корисне традиционалне породичне вредности у Србији изгубљене током последњих неколико деценија. Са друге стране, традиционални поглед на свет, који је у нашој земљи веома доминантан, у себи садржи многе ставове о одгајању породице, који у себи носе психопатолошки материјал. Они се пре свега односе на насиље, које се често одобрава као средство контроле и васпитавања.

Како је раније речено у тексту, већи део психопатолошких индивидуа стекло је тај поремећај у раном детињству, кроз утицај других, најчешће одраслих психопата. Такође, Лобачевски у „Политичкој понерологији“ наводи неколико примера када су злостављања у породици била узрокована директно психопатијом злостављача. Породица је и заједница у којој се уче први стереотипи, који касније умањују објективни поглед на свет, често правдајући и величајући психопатско понашање као корисно, у неким случајевима и митско, или херојско.

Како стручњаци истичу, посебно је контрапродуктивно морално осуђивати психопатско понашање, јер су његови узроци психолошка, а често и генетска природа индивидуе, која такво понашање испољава. Да би се питање утицаја психопатије на српско друштво испитало и размотрило објективно и непристрасно са свих страна, са аспекта обичних људи, стручњака за психопатологију, као и оних који учествују у власти и јавном животу, потребно је да се што више људи информише о овој важној теми, као и да се о њој више расправља.

24. септембар 2016. | Текст: Милош Павков

Референце:

http://www.galaksija.com/politicka_ponerologija/ponerologija_sadrzaj.htm

<http://documents.tips/documents/politicka-ponerologija.html>

<https://sr.wikisource.org/sr/>

https://sr.wikisource.org/sr/%D0%A7%D1%83%D1%98%D1%82%D0%B5_

https://sr.wikisource.org/sr/%D0%A1%D1%80%D0%B1%D0%B8!_

https://sr.wikisource.org/sr/%D0%A7%D1%83%D0%B2%D0%B0%D1%98%D1%82%D0%B5_%D1%81%D0%B5_

[https://sr.wikisource.org/sr/%D1%81%D0%B5%D0%B1%D0%B5_\(%D0%90._](https://sr.wikisource.org/sr/%D1%81%D0%B5%D0%B1%D0%B5_(%D0%90._)

[https://sr.wikisource.org/sr/%D0%A0%D0%B0%D1%98%D1%81\)](https://sr.wikisource.org/sr/%D0%A0%D0%B0%D1%98%D1%81))

<https://www.youtube.com/watch?v=t4d4euAOq7s>

<http://www.politika.rs/sr/clanak/227552/Politika/Koalicije-bez-ideologije-kao-sudbina>

<http://www.6yka.com/novost/15833/comski-deset-strategija-manipulacije-ljudima>

<http://arhiva.alo.rs/v-i-p/rijaliti-sou/maric-parovi-su-edukativni-program/92489>

http://www.peticije24.com/peticija_za_ukidanje_komunalne_policije

<http://www.blic.rs/vesti/beograd/svedoci-tragedije-komunalni-policajac-ga-je-gledao-kako-umire-i-vikao-ma-folirase/400e7t3>

<http://www.blic.rs/vesti/hronika/kazna-za-komunalce-dva-policajca-suspendovana-zbog-tragedije-na-vidikovackoj-pijaci/8xd8h7h>

<http://www.blic.rs/vesti/beograd/prodavac-pustite-me-vec-sam-imao-dva-infarkta-komunalac-dobices-i-treci/zd3j568>

<http://www.kurir.rs/vesti/beograd/pet-godina-od-osnivanja->

[komunalna-policija-obelezila-svoj-dan-clanak-2004001](#)

<http://www.alternet.org/culture/10-careers-most-psychopaths>

<http://www.blic.rs/vesti/politika/babic-nema-nevinih-ali-sns-je-manje-zaposljavao/2d9ehlt>

<http://www.blic.rs/vesti/ekonomija/srpski-sefovi-strozi-od-korejaca-radnik-jure-prosao-pakao-zbog-slobodnog-dana-za/ys3423s>

http://www.danas.rs/danasrs/drustvo/u_srbiji_ozbiljno_ugrozena_sloboda_medija.55.html?news_id=319849

<http://mobing.rs/najvise-mobinga-ima-u-prosveti-i-zdravstvu/>

<http://mobing.rs/svaki-peti-nastavnik-u-srbiji-smatra-da-je-zlostavljen-na-poslu/>

http://www.rtv.rs/sr_lat/vojvodina/novi-sad/mobing-sve-perfidniji_466865.html

Разумевање проблема, а не морална осуда – кључ превазилажења друштвеног утицаја психопата

Једини начин за превазилажење друштвеног утицаја психопата је разумевање њихове природе и деловање у складу са тим разумевањем, а не морална осуда, или насилна револуција. Ово је став водећих стручњака у области психопатологије, резултат историјског искуства, али и глас здравог разума.

После претходна два чланка о утицају психопатије на друштво као проблему, овај текст намењен је разумевању решења проблема. Како истиче психијатар Андреј Лобачевски, који је поставио темеље разумевању [патографије – утицаја психопата на друштво](#), проблем никада неће бити решен револуцијом. Из простог разлога што насилна револуција у својим првим редовима мора имати људе са одређеним психичким девијацијама, који ће на себе преузети прљав део посла и тиме осигурати своју позицију у револуционарном покрету. Временом, они ће из покрета избацити првобитне чланове, који су носиоци идеологије покрета, отвориће врата другим појединцима са психичким девијацијама и прилагодиће идеологију револуције својим психопатолошким потребама.

Ако ви у вашој борби не одолите искушењу да употребите силу, долазеће генерације мораће за жетву имати дугу и неутешну ноћ – речи су Мартина Лутера Кинга, америчког баптистичког свештеника, борца за грађанска права и уз Махатму Гандија, најпознатијег заговорника ненасилне борбе за људска права.

Његове речи поткрепљују и научне чињенице. Свака насилна револуција против психопатског режима, завршава се успостављањем новог психопатског режима, само под маском друге идеологије, што на дуге стазе такође деформише првобитну идеологију револуције. Што би рекли стихови групе Д Ху (The Who): „Упознајте новог шефа, исти је као стари шеф“.

Дакле, решење према стручњацима није револуција, већ еволуција. Еволуција људске свести о појави психопатије и њеном утицају на људску заједницу. Према Лобачевском, свака морална осуда психопатског деловања је контрапродуктивна. Они су попут далтониста који се цео живот претварају да виде боје, а у стварности, не само да их не виде, већ немају представу о томе, шта су те боје о којима ти други људи толико причају. Како истиче пољски психијатар, психопата би се могао описати као далтониста за другу врсту доживљаја.

Најчешће се психопатија описује као недостатак емпатије, али да ли је то тако једноставно? О томе да ли је недостатак емпатије узрок, или последица неког другог узрока, може се и даље размишљати.

Један од људи који су отишли далеко у разумевању проблема психопатије, по чијем је култном филму са краја осамдесетих година прошлог века – „Они живе“ (They live) насловљен први у овој серији чланака о психопатији, јесте амерички редитељ Џон Карпентер. У свом филму из 1995. године, под називом „Село проклетих“ (Village of the Damned), Карпентер описује градић у срцу Америке, у којем после масовног губитка свести девет жена рађа ванземаљску децу са паранормалним способностима и колективним умом. Десета девојчица умире на порођају и њен унапред одређени партнер Давид остаје сам. Док друга деца показују класичне симптоме психопатије и део су

колективне свести, Давид као усамљеник развија индивидуалност и емпатију и на крају се супротставља другој ванземаљској деци, како би одбранио своју биолошку мајку. Поента филма је у томе, да се емпатија развија паралелно са свешћу о себи као индивидуу.

„Не чини другима што не желиш да други теби чине“ – изрека је која подразумева свесност о томе да „Ја јесам“. Из те свесности о себи проистиче и свест о другим људима као индивидуама, на основу чега је могућа и емпатија. Када људи имају свест о себи они се питају ко су, која је сврха њиховог постојања, желе да се самоостварују, да постану врхунски музичари, или врхунски мајстори борилачких вештина и коначно, желе да својом индивидуалношћу доприносе другима. Према Лобачевском, хедонистичка изолација у индивидуализам води ка губљењу себе. Ова свест о себи је основа људскости и хуманости, што је блиско Јунговој тези, да човек стиче индивидуалну душу отцепљењем из колективне душе. Пољски психијатар Андреј Лобачевски, у поглављу о потпадању религије под утицај психопата, каже и то, да и поред тога што су религијски покрети често носиоци психопатског утицаја на друштво, сазнања на пољу психологије све више сужавају област незнања, која одваја подручје духовне перцепције од природних наука.

Психопате осим што немају емпатију, функционишу на нивоу основних нагона за опстанком и доминацијом. Они не осећају поребу са самоостварењем у смислу да се усавршавају и доприносе друштву. Све је подређено њиховом примарном нагону. Такође, немају и важну карактеристику обичних људи – не уче из својих грешака.

Психопате виде било коју друштвену размену као „прилику за храњење“, такмичење, или тест воље у којем може бити само један победник. Њихови мотиви су да

манипулишу и узму, окрутно и без кајања – сматра доктор Роберт Хер са Универзитета Британске Колумбије, водећи светски стручњак у области психопатологије.

Из тога може се запитати – да ли је основна карактеристика психопата недостатак свесности о себи? Ако и имају свест о себи, како се она разликује од свести коју имају обични људи? Да ли је то узрок што се два биолошка организма, која потенцијално немају свест о себи као индивидуама, већ само базични нагон и мозак који омогућава логично размишљање, могу лако међусобно препознати у гомили људи? Насупрот њима, људи који имају индивидуалност, проистеклу из свести о себи, перципирају психопате као индивидуе, јер полазе са своје тачке гледишта, да су они сами индивидуе. На основу тога, психопате временом развијају маску, лажну личност која им служи као камуфлажа међу обичним људима.

Са друге стране психопате људскост „тих других“ доживљавају као слабост, које су они поштеђени. Да ли је то можда природни поглед на свет човека, који је настао еволуцијом из биљног и животиљског света, али није стекао свест о себи, бар не на исти начин као обични људи? Базични људски нагон за опстанком и доминацијом је са еволутивне тачке гледишта био неопходан, да би еволуција човековог тела и мозга – способног за логичко размишљање, дошла до тог нивоа. Али у међувременом, људи су стекли свест о себи и на основу тога развили емпатију, жељу за самоостварењем, доприносом заједници, трагањем за сврхом свог постојања...

Кроз ово се може дубље сагледати данашњи процес трансхуманизације – свођења човека на биолошки организам, чија је једина сврха да обезбеди опстанак и задовољи своје основне нагоне. Ово је такође блиско и погледу на свет човека одраслог под утицајем

примитивније средине. Међутим, такав човек није клинички психопата, те има могућност да такав поглед на свет превазиђе. Ипак, због тога су примитивнији људи много подложнији утицају психопата, што је научна чињеница, према Лобачевском. Данас је тај процес трансхуманизације оличен највише кроз немилосрдно корпоративно друштво, у којем психопате лако напредују до водећих позиција својеврсним лактањем и држањем себи сличних.

-Као психопатска творевина, корпорација не може ни да препозна моралне разлоге, ни да делује у складу са њима, како би се суздржала од повређивања других – рекао је Џоел Бакан, писац, џез музичар и професор права на Универзитету Британске Колумбије, аутор књиге и истоименог документарног филма „Корпорација“.

У Србији би пандан корпорацијама могле бити политичке партије. О томе да је овакав нехуман систем неодржив на дуге стазе, говори у прилог и једна од основних карактеристика психопатије, према доктору Роберту Херу. Наиме, психопате не планирају дугорочно. Уз то, као што је већ поменуто, не уче на својим грешкама. Како би се глобални процес трансхуманизације зсуставио, неопходно је разумети, да психопате – као носиоци тог процеса – нису зли и неморални људи које треба осудити, јер делују у складу са својом природом, која је код суштинских психопата условљена генетским наслеђем.

На људима, као свесним бићима, јесте да спозанју предности индивидуалног погледа на свет, духовности, емпатије и жеље за доприносом заједници, као наставку еволуције човечанства. Да је то будућност човечанства, сведочи тврдња Лобачевског, да су психопате исподпросечно способне и талентоване. Иако је природни поглед на свет сличан њиховом можда био неопходан како

би омогућио еволуцију човека из биљног и животињског света, појам еволуције се променио, са човековим развојем свести да „Ја јесам“.

Ово се најбоље може сагледати кроз историјски пример најпознатије завере немачких официра да убију Хитлера, преузму контролу над Немачком и започну преговоре о завршетку рата. У питању је Двдесетојулска завера, коју је предводио пуковник Клаус фон Штауфенберг, који је на себе преузео и главну улогу у смкнућу Хитлера, оставивши кофер са бомбом у сали за састанке у којој је Хитлер био присутан. После експлозије бомбе, завереници су објавили да је фирер убијен у државном удару, после чега су покушали да помоћу Резервне армије похapse све утицајне представнике Рајха, под оптужбом да су учествовали у државном удару. Ипак, план је пропао, јер је Хитлер преживео експлозију бомбе. Пуковник Штауфенберг и други завереници су погубљени као издајници, а да су успели у својој намери, спасли би бројне животе изгубљене у последњој години рата, а такође и Немачку од савезничког разарања. Ово је практичан пример, како лична освешћеност и самоиницијатива заправо раде у општем интересу, чак и када су супродстављени колективној свести диктираној од стране психопата, у овом случају под маском нацистичке идеологије. То је доказ, да је освешћен појединац – а не нешто друго – основна јединица на којој почива људско друштво.

Трансхуманизам, као поновно свођење човека на биолошки организам, чија је једина сврха да здруженим снагама и логичким размишљањем обезбеди себи опстанак и задовољи основне нагоне, био би просто корак уназад у еволуцији човека. Да би се тај корак уназад у еволуцији избегао, неопходно је развити свест о утицају психопатије на људску заједницу, као и о начинима на које се тај утицај

о остварује. А пре тога, развити свест о томе да психопате нису зли и неморални људи, већ само они што им је природа дала да буду.

Према Андреју Лобачевском, уз развој те свести, стиче се и имунизација на друштвени утицај психопата. Он сматра и то, да се уз одговарајући објективни језик, са психопатама може остварити суживот, уз пуну свесност о њиховој природи.

27. јануар. 2017. | Текст: Милош Павков

Референце:

http://www.galaksija.com/politicka_ponerologija/ponerologija_sadrzaj.htm

<http://documents.tips/documents/politicka-ponerologija.html>

https://sr.wikipedia.org/sr/%D0%9A%D0%BB%D0%B0%D1%83%D1%81_%D1%84%D0%BE%D0%BD%D0%A8%D1%82%D0%B0%D1%83%D1%84%D0%B5%D0%BD%D0%B1%D0%B5%D1%80%D0%B3

<https://www.youtube.com/watch?v=t4d4euAOq7s>

<http://www.imdb.com/title/tt0114852/>